

Sódar Károly (1961–1965)

Hogy kerül az Eötvös Kollégiumba?

Az érettségi után magyar–történelem szakra jelentkeztem, de nagy pechemre ott tízszeres túljelentkezés volt, így nem nyertem felvételt. Nagyon elszomorodtam, de még ugyanebben az évben jelentkeztem biológia–földrajz szakra, ahova felvettek. Mivel később kerültem be az Egyetemre, így kollégiumi elhelyezést nem kaptam. Emiatt az albérletet kellett választanom. Laki Ferivel laktunk együtt, akivel összebarátkoztam, és egyben csoporttársam is volt. Az albérletből sikerült bekerülnünk a Bolyai Kollégiumba, ahonnan a következő évben átkerültem az Eötvös Kollégiumba. Emlékszem valami felvételi elbeszélgetésre Grasselly Gyula bácsival, az igazgatóval. Kérdezték, hogy akarja-e, vállalja-e? Én azonnal igent mondtam. Nagyon boldog voltam, hogy bekerülhettem, és nyugodt körülmények között oszthattam be az időm a tanulásra stb. Ösztönözni senkit sem kellett. Fontos volt a jó tanulmányi előmenetel is, hiszen ez jobb anyagi körülményeket biztosított, amire nagyon nagy szükségem volt. Eleinte a Bolyai épületben laktunk, annak Tisza felőli végében, a második emeleten. A Bolyaiban is jó volt az élet (voltak hangulatos esték, szilveszteri buli), de a Batthyány utca volt a csúcs. Szabad, független légkör uralkodott ott. Egy jó nagy kulcsunk volt, lehetett, vagy 20 centis. Mindig vinni kellett magával az embernek, hiszen hála Istennek portásunk itt már nem volt. Egyszer táncoltam egy lánnyal, megkérdezte, hogy mi van a zsebemben? Mondtam, hogy a kapukulcs. Nem hitte el, mondom elővegyem? Jaj, azt ne! – kiáltott. Hivatalosan nem laktak bent lányok. . . – sajnos. Nagyon szerettem a Batthyány utcai Eötvös Kollégiumban.

Milyen volt a Kollégium közösségi élete?

Remek közösség volt. Emlékszem egy szilveszteri mulatságra (kaja, pia, zene) a Batthyány központi helyiségében, amit könyvtárként használtunk. Jártunk különböző helyekre is, erre-arra, táncolni és a lányok után. A Sárkány, a Kapca, a KPVDSZ, és a Tóth Vendéglő voltak a sláger helyek. Néha haragudtunk kicsit Gyuris Lacira, mert még éjjel is programozott a pincében, és akkor nem lehetett olyan szabadon mozogni. Általános segítőkészség volt a jellemző. Ehhez még hozzájött Grasselly Gyula bácsi is, aki nagyon szeretett bennünket. Rugalmas volt, hagyta, hogy csináljuk, amit szeretünk, általános bizalommal volt felénk. Rendszeresen jött és kötetlenül beszélgetett velünk, de nehezen oldódott fel, még a körünkben is. Szomorú voltam, amikor ott kellett hagynom a Kollégiumot, mert kész tanárként el kellett indulnom a bizonytalan életbe. Azóta is, amikor Szegeden járok, elsétálok a régi Kollégiumom előtt, és meglátogatom az Egyetemet.

Megszűnés fenyegette a Kollégiumot?

Az intézményt nem tudom, de a Batthyány utcát mint helyszínt igen, a vége felé. Akkor költözött oda az óvoda.

Hogyan alakult az egyéni életpályája?

Az egyetemi „emberpiac” után sok-sok ígérettel a tarsolyomban a Békés megyei Medgyesegyházára kerültem másfél évre. Arra törekedtem, hogy olyan pedagógus váljak belőlem, akire a tanítványai joggal felnéznek, és az óráit szórakoztatónak tartják. A vidéki életet nagyon egyhangúnak tartottam, és év közben, 1967 februárjától Budapestre kerültem nevelőtanárnak. Ez is a kollégiumi ismeretség révén jött. Mohos Sanyi, Eötvösös kollégiumi társam említette, hogy mintha ő látott volna egy álláshirdetést az újságban, de nem találta, azt mondta talán kidobták. Mentünk és „elővarázsoltuk” a kukából. Az állás a Budapest XIII. kerületi 26. számú Ipari Szakmunkásképző Intézetben volt. Megpályáztam és megkaptam. Kissé unalmasnak tartottam, de az időt hasznosra fordítva ledoktoráltam, és pályázati úton áthelyeztek a XV. kerületi Dózsa György Gimnáziumba, ahol 13 évig tanítottam. 1982 augusztusában szintén pályázattal elkerültem a IV. kerületi Kanizsay Dorottya Egészségügyi Szakközépiskola és Gimnáziumba. Itt tanítottam még 25 évet, és nyugdíjazással befejeztem a tanítást. Közben még elvégeztem a Budapesti Műszaki Egyetemen a munkavédelem szakot, valamint később a tűzvédelmet, és jelenleg vállalkozás keretén belül munka- és tűzvédelmi feladatokat látok el, vállalkozók számára. Rengeteg munka, izgalom, sok feladat, de szép az élet és, megérte.

Mennyiben járult hozzá pályájához a Kollégium?

Hogy a Kollégium mit tett hozzá? Sok mindent. Szabad volt a légkör. Kaptuk a menzajegyet, az ösztöndíjat, az Eötvös mindig hamarabb kapott dolgokat, mint a többi kollégium. Emellett komoly hajtás és színvonal volt, amelyet tartani kellett. Belenevelte az emberbe az állandó önképzést. Egyébként is ilyen típus vagyok, de a Kollégium ebben még jobban megerősített. Sok óriási koponya lakott bent, például Gyuris Laci rettentő okos gyerek volt, nagyon hajtott. Egyszer Kalmár Professor Úr behívta Lacit, hogy nem tud valamit. Laci meg tudta válaszolni. Napi 10-15 kávé megivott és ritkán pihent. Ez végül az életébe került. A Kollégium példaképeket adott, tanulhattunk nyelveket, nagy dolog volt ez akkor. Szerettem a nyelvórákat és a diákköri tevékenységet is. Elvárás volt a diákkörözés. El is indultam az Országos Diákköri Konferencián, ahol III. helyezést értem el. Ugyanabból a témából írtam a szakdolgozatomat, később ezt kibővítettem a doktori disszertációmban.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2009-ben Budapesten
Szerkesztette: Antal Gabriella Karlivna*